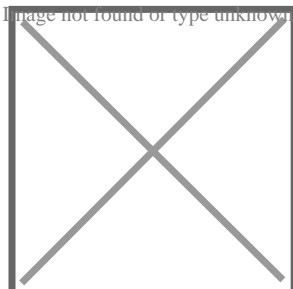

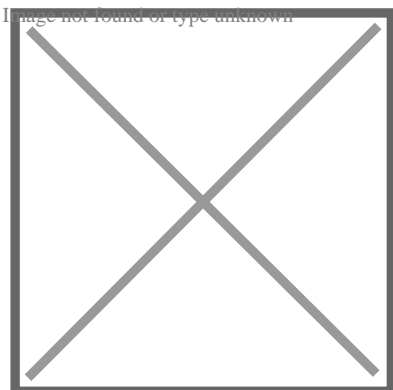
wtorek, 07.02.2023

Krzyż św. Benedykta

Niech się On znajduje w miastach, wsiach, domach i miejscach publicznych, na naszej piersi a przede wszystkim w sercu. Krzyż Święty jest wpisany w medalik św. Benedykta. Jego skutki przejawiają się w uzdrowieniach cielesnych, łaskach duchowych, obronie przed złym duchem i w niebezpieczeństwach. Jednak skutki te nie są automatyczne! – Mowa tu o uzdolnieniu do przyjęcia Łaski Bożej, nie zaś o cudownej, automatycznej „dystrybucji” łask.

Znaczenie liter na medalu św. Benedykta

Litery znajdujące się pomiędzy ramionami Krzyża: C S P B oznaczają Crux sancti Patris Benedicti (Krzyż św. Ojca Benedykta). Na pniu Krzyża znajdujemy litery C S S M L – Crux sancta sit mihi lux (Krzyż Św. niech mi przyświeca). Na poprzecznych ramionach widzimy N D S M D Wyrażają one Non draca sit mihi dux (Niech szatan nie będzie mi przewodnikiem). Dookoła medalu znajduje się dłuższy napis Eius in obitu nro(nastra) praesentia muniamur (Niech Jego obecność broni nas w godzinę śmierci). Na drugiej stronie medalu wypisane są dookoła litery: V R S N S M V – Vade retro satana non suade mihi vana (Idź precz szatanie, nie nakłaniaj mnie do złego), S M Q L I V B – Sunt mala quae libas ipse venona bibas (złe rzeczy czynisz, pij sam swoją truciznę).

Zdania powyżej przytoczone pochodzą z ust św. Benedykta. Te w pierwszym wierszu wypowiedział doznając silnej pokusy w czasie pobytu na pustyni w grocie, a czyniąc krzyż przy wypowiedzaniu tych słów zwyciężył szatana. Drugie zdanie wypowiedział w chwili, gdy jego nieprzyjaciele podali mu zatruty napój. Gdy uczynił nad kielichem z trucizną znak Krzyża, ten zaraz pękł. Każdy noszący medalik powinien nauczyć się formuły wyrytej na medalu by w razie pokusy móc je wypowiedzieć czyniąc przy tym kciukiem mały znak krzyża na piersi. Kto zapomni tych słów, ten powinien uczynić znak krzyża i wypowiedzieć: Vade retro satana (Idź precz szatanie) albo: Święty Benedyckie, broń mnie! Moc znaku Krzyża Św. jest dla szatana tak wielka i straszna, że stanowi dla niego niedostępną tarczę. Aprobata Kościoła wydana w Rzymie w 1857 roku potwierdza, iż używanie tego medalu poprzez pośrednictwo Św. Benedykta wyjednuje u Boga wiele łask.

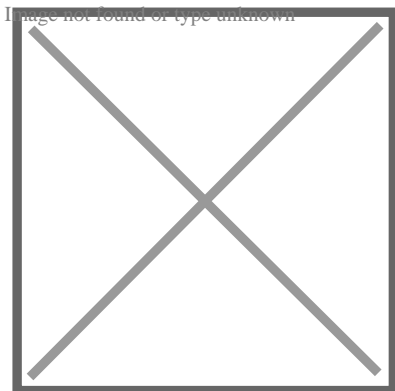
Dookoła medalu znajduje się dłuższy napis, który przedstawia pierwsze święte imię Jezusa Chrystusa, wyrażone w monogramie: I.H.S. (Iesus Hominum Salvator – Jezus Zbawiciel Ludzi). Wiara i codzienne doświadczenie dostatecznie pouczają nas o wszechmocy tego Imienia.

Medalik nie jest amuletem! Sam w sobie jest kawałkiem metalu. Aby dostąpić łask niezbędna jest silna wiara w Boga połączona z pobożnością, modlitwą i oddawaniem czci świętemu Benedyktowi. Wryte na medalu znaki to pierwsze litery słów modlitwy. Odmawiać ją trzeba szczególnie w chwilach pokus. Żarliwe zwrócenie się ku Bogu wraz z wezwaniem św. Benedykta odsunie od nas niebezpieczeństwa duchowe. Medalik św. Benedykta powinien być poświęcony przez benedyktyna wedle stosownych zaleceń.

Modlitwa

Święty ojcze Benedyckie, moźny cudotwórco i miłosierny opiekunie potrzebujących, błagamy Cię pokornie, wstaw się za nami do Boga i uprosz nam łaskę ... na której nam tak bardzo zależy. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Św. Benedykt

Św. Benedykt urodził się w Nursji (położonej w środkowej Italii) ok. roku 480. Studiował w Rzymie, ale zrażony rozpustnym życiem jego mieszkańców, uciekł do pustelni pod Subiaco. W pobliżu swoją pustelnię miał św. Roman, który wprowadził św. Benedykta w zagadnienia ascezy chrześcijańskiej. Wieść o świętości Benedykta rozeszła się dość szybko. Zaczął on gromadzić wokół siebie coraz więcej uczniów. Wkrótce po tym zbudował pierwsze klasztory, gdzie mnisi żyli według ustalonej reguły. Reguła benedyktyńska należy do najbardziej rygorystycznych. Wyznacza ona drogę do doskonałości religijnej poprzez praktykę panowania nad sobą, umartwienia, ćwiczenie pokory, postuszeństwa, poprzez modlitwę, wyciszenie i odosobnienie się od świata i jego trosk. Była ona podstawą życia klasztorowego wszystkich zakonów i kongregacji Europy Zachodniej. W roku 529 Benedykt wyjechał do Monte Cassino, gdzie złożył najszlachetniejsze z benedyktyńskich opactw. Miejsce to szybko stało się ośrodkiem życia religijnego ówczesnej Europy. Niedługo później, niedaleko Monte Cassino, powstał zakon benedyktynek, gdzie pierwszą zakonnica została św. Scholastyka – rodzona siostra św. Benedykta.

Benedykt zmarł 21. marca 543 roku przed ołtarzem klasztoru na Monte Cassino tuż po przyjęciu komunii świętej – dlatego jest patronem dobrej śmierci. W roku 1964 został ogłoszony przez papieża Pawła VI patronem Europy. Atrybutami świętego są: księga, kruk trzymający w dziobie zatruty chleb, wiązka różg, kielich ze źmiją.

Św. Benedykt miał w swym życiu wielkie nabożeństwo do krzyża świętego jako znaku zbawczej miłości Jezusa Chrystusa. Często czynił znak krzyża, z jego pomocą pokonywał własne ciężkie pokusy. W życiu św. Benedykta, Bóg mocą tego znaku w cudowny sposób niweczył złe zamiary i omamy szatańskie. Dzięki modlitwie m.in. pękło naczynie z trucizną przeznaczoną dla świętego. W XVII w. ustalili się ikonograficzny typ medalika, z wizerunkiem św. Benedykta na jednej stronie i krzyżem z literami na odwrocie. Ten medal rozszedł się z Niemiec, gdzie został po raz pierwszy wybity, po całej katolickiej Europie. O medaliku przeczytasz w dziale „Walka duchowa / Pierwsza pomoc”.

Boże, który ustanowiłeś świętego Benedykta opata wspaniałym nauczycielem w szkole służby Bożej, naucz nas, abyśmy ponad wszystko przedkładali Twoją miłość i zawsze szli drogą Twoich przykazań. Amen